

Anton och Cecilia

Bland ber- gen ut- i Västmanland där bor en flic-ka
skön, och hen- nes li- ke fin- nes ej
bland det täc-ka kön. Hon äls-ka-des av
al- la, men först vi näm-na den som
hen-ne ömt har äls- kat sen spä-da barndo-men.

De båda unga vänner, dem vi nog känna till,
fast jag för allmänheten dem nu uppräknat vill.
Den sköna het' Cecilia, och Anton var hans namn,
de fostrades tillsammans vid södra Nilens strand.

Så skön som solen skiner på himmelen den blå,
så oskuldsfull som svanen på böljorna de blå,
så ren var hennes kärlek, den hon till Anton bar
fast mången tapper krigare Cecilia tillbad!

När veckan den var ändad hon så till lunden far
att där sin Anton möta som alltid vänlig var,
förnyade sitt löfte, och sen hon vänder om
att räkna alla dagarna tills nästa lördag kom.

När nitton ljuva somrar sig lagt i tidens hav
och åter skön Cecilia till lunden sig begav,
hon såg sin far på stranden med längtande behag
att få med svärdet hämnas på den hon kärast har.

Förgrymmad fadern träder uti sin flickas spår,
och snart hans mörka ögon den unge Anton når,
som nu förnöjd sig hastar intill sin hjärtans kär
som ungdom brukar göra när den förälskad är.

Till sist sin älskarinna han till sitt hjärta slöt,
och många avskedskysningar vid hennes hjärta njöt:
Jag vill nu om dig drömma till dess vi ses igen!
Dröj icke allt för länge, min oförlömda vän!

Men bakom branta klippan låg falske räven gömd,
och bakom dess ruiner han all sin heder glömt.
Med en pistol i handen han Anton kulan gav
och honom nederlade i en allt för tidig grav.

Den sorg som flickan kände jag kan ej nämna här.
Det måtte var en veta som en gång varit kär.
Så sakta viskar Anton när döden närmar sig:
Cecilia, Cecilia, nu skiljes jag från dig.

Och vid hans trogna sida en sömn hon njöt så söt.
Hon finner ro och vila på mossan grön och blöt,
till dess den grymme mördaren ur skogen träder fram,
och hastigt han upprepar i vrede hennes namn.

Och i sin faders armar hon genast kastar sig:
O fader, hulde fader, skänk någon tröst åt mig!
Var skall jag nöjd mig finna, var skall jag finna ro?
Jo, vid min Antons sida i gravens tysta bo.

För mig har glädjens dagar så hastigt flytt sin kos,
snart skall ni mig få skåda lik en förvissnad ros,
ty sorgens tunga börda, den har nedtryckt min själ.
Gud nåde denna människa, som nu förstört mitt väl!

Hon suckar och hon klagar, hon tåras och hon ber.
Med sina våta ögon hon ned till lunden ser.
Hon sakta viskar: Anton, men inget svar hon får,
ty Anton är långt borta, han höra ej förmår.